

РЕШЕНИЕ

№ 36

гр. Шумен, 16.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН, СЪСТАВ I, в публично заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мирослав Г. Маринов

Членове: Ралица Ив. ХаджиИ.
Йордан В. Димов

при участието на секретаря Станка Ст. Ангелова
като разгледа докладваното от Мирослав Г. Маринов Въззивно гражданско дело № 20223600500376 по описа за 2022 година

Производство по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С Решение №62/15.03.2022г. по гр.д.№820/2020г., допълнено и с поправена очевидна фактическа грешка с Решение №136/10.05.2022г. по с.д., Районен съд - гр.Нови Пазар е отхвърлил предявения от С. И. А. с ЕГН ***** против ответниците Т. П. П., с ЕГН ***** и И. Ц. С. с ЕГН ***** иск по чл.124, ал.1 ГПК, за признаване правото й на собственост по наследство от И.Г.П., починал на 17.11.1985 г. на 2/16 /две шестнадесети/ идеални части от следните недвижими имоти: сграда с идентификатор 52009.501.407.1, находяща се в гр. Н.п.....4, разположена в поземлен имот с идентификатор 52009.501.407, с предназначение – жилищна сграда, еднофамилна, с площ от 63 кв.м.; сграда с идентификатор 52009.501.407.3, находяща се в гр. Н.п.....4, разположена в поземлен имот с идентификатор 52009.501.407, с предназначение – друг вид сграда за обитаване, с площ от 30 кв.м.; сграда с идентификатор 52009.501.407.2, находяща се в гр. Н.п.....4, разположена в поземлен имот с идентификатор 52009.501.407, с предназначение – друг вид сграда за обитаване, с площ от 12 кв.м., като трите сгради – жилище, лятна кухня и навес били построени в общинско дворно място, цялото с площ от 480 кв.м., находящо се в гр. Нови пазар, за което е отреден УПИ III-618 от квартал 26, при граници: УПИ II-617; УПИ IV-606 и УПИ IV-605, като неоснователен и недоказан. С решението е уважен предявения от И. Ц. С. срещу С. И. А. иск по чл.108 ЗС, като е признато правото на собственост на ищеца върху горните недвижими имоти, и ответницата е осъдена да му предаде владението върху тези имоти. Уважен е частично и предявения от И. Ц. С. срещу С. И. А. иск по чл.59 ЗЗД, като

ответницата е осъдена да заплати на ищеца сумата от 1944 лв., представляваща обезщетение за неоснователно обогатяване, в резултат на ползването на горепосочените сгради през периода от 26.03.2018 г. до 07.12.2020 г., ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба 07.12.2020г. до окончателното и изплащане, и е отхвърлил иска до пълния му предявен размер от 7200 лева, като неоснователен и недоказан. С решението са присъдени деловодни разноски на страните съразмерно с уважената, съответно отхвърлената част от предявените искове.

Недоволни от така постановеното решение останали ищцата и ответника, които обжалват решението на районния съд, ищцата С. И. А. в частта, с която е отхвърлена претенцията на жалбоподателката по чл.124, ал.1 ГПК, в която е уважена претенцията по чл.108 ЗС на И. Ц. С., както и претенцията му по чл.59 ЗЗД срещу жалбоподателката, и ответника по първоначално предявения иск И. Ц. С. в частта, с която е частично отхвърлена претенцията му по чл.59 ЗЗД срещу С. И. А.. В жалбите си, жалбоподателите излагат, че не са доволни от решението на съда, в съответната му атакувана част, като сочат доводи за неправилност на акта, по подробно изложени съображения. Жалбоподателя И. Ц. С. моли решението да бъде отменено в атакуваната част, и да бъде постановено друго, с което да бъде уважена исковата претенция за още 1656 лева за периода от 07.12.2015 - 25.03.2018г., ведно със законната лихва от предявяване на иска до окончателното и изплащане, а жалбоподателя С. И. А. - да бъде отменено решението в атакуваната от нея част.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК въззиваемите страни са депозирали отговори на жалбите на насрещната страна, в която оборват доводите на жалбоподателите.

Въззивните жалби са подадени в срок, редовни и процесуално допустими.

Съдът констатира, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо, поради което и спора следва да се разгледа по същество.

С Определение №909/15.12.2022г. по настоящото дело съдът е оставил без уважение молбата на жалбоподателя И. С. за конституиране на наследниците на починалата в хода на въззивното производство Т. П., като страна - ответници в настоящото производство, предвид липсата на правен интерес от участието им в производството по установителния иск, доколкото починалия ответник е прехвърлил правата си на втория ответник по този иск, който е трето лице, а не пряк наследник на починалото лице, и в процеса на разглеждане на установителната претенция срещу правоприемника по договора за продажба ще се установят действителните права на страните.

Шуменският окръжен съд, след като обсъди доводите изложени в жалбите, становищата на страните, и прецени поотделно, и в съвкупност събраните по делото доказателства, намери жалбите за **неоснователни**.

Районен съд - гр.Нови Пазар е бил сезиран с обективно и субективно съединени искиви претенции по чл.124, ал.1 ГПК от С. И. А. срещу Т. П. П. и И. Ц. С., и по чл.108 от ЗС и чл.59 ЗЗД от И. Ц. С. срещу С. И. А.. Ищцата С. А. сочи в исковата молба, че наследодателят ѝ и неин баща - И.Г.П., докато е бил в брак с майка ѝ - ответницата Т. П. П.,

е построил в общинско дворно място, на основание учредено право на строеж и след одобрени строителни книжа, следните сгради: жилище, лятна кухня и навес. Същите към момента представлявали еднофамилна жилищна сграда на един етаж, с идентификатор 52009.501.407.1, с площ 63 кв.м.; лятна кухня с идентификатор 52009.501.407.3, с площ 30 кв.м. и навес с идентификатор 52009.501.407.4, с площ 20 кв.м., построени в имот с идентификатор 52009.501.407, с площ 480 кв.м., представляващ общинско дворно място, находящо се на адрес гр. Н.п..., при съседни имоти с идентификатори: 52009.501.406, 52009.501.408, 52009.501.409 и 52009.501.391. Тъй като сградите били придобити по време на брака на родителите на ищцата, същите били придобити от тях в режим на съпругеска имуществена общност. След смъртта на баща ѝ имотите станали собственост на съпругата му (майка на ищцата и ответница по делото) Т. П. П., която придобила 10/16 ид.ч., и трите му дъщери (сред които и ищцата), които получили по 2/16 ид.ч. от имота. Така ищцата придобила 2/16 ид.ч. от процесните сгради. От 1985 г. до 2015 г. тя заплащала редовно и дължимите за имота данъци. От няколко години живеела с майка си в част от помещенията в жилищната сграда и се грижела за нея. През 2016 г. установила, че в Служба "Местни данъци и такси" към Община Нови пазар е вписан като собственик на имота ответникът И. Ц. С.. Последваща проверка установила, че майка ѝ е прехвърлила целия имот на този ответник. Ищцата счита, че ответникът не е придобил целия имот, тъй като майка ѝ не е била собственик на целия имот, а никой не може да прехвърли повече права, отколкото притежава. Заявява, че не е давала съгласието си, нито е упълномощавала майка си, да продава собствената ѝ идеална част. Предвид това ищцата моли съда да призове нея и ответниците и да установи правото ѝ на собственост по наследство на 2/16 ид.ч. от процесните сгради.

Ищеца И. Ц. С. твърди, че по силата на нотариален акт за покупко-продажба № 144, том XII, рег. №8561, дело №1928 от 21.08.2015 г. на нотариус П.А. с рег. № 346 на НК и район на действие НПРС, е станал собственик на еднофамилна жилищна сграда на един етаж, с идентификатор 2 52009.501.407.1, с площ 63 кв.м.; лятна кухня с идентификатор 52009.501.407.3, с площ 30 кв.м. и навес с идентификатор 52009.501.407.4, с площ 20 кв.м., построени в имот с идентификатор 52009.501.407, с площ 480 кв.м., представляващ общинско дворно място, находящо се на адрес гр. Н.п..., при съседни имоти с идентификатори: 52009.501.406, 52009.501.408, 52009.501.409 и 52009.501.391. Имотът му бил прехвърлен от Т. П. П. - негова баба. Независимо, че със сделката продавачът не запазила правото си на ползване на имота, ищецът позволил на баба си да живее в имота, с оглед нейната преклонна възраст и здравословното ѝ състояние. В имота обаче живеела и ответницата С. И. А. - без позволение на ищеца, като собственик, и независимо, че същата разполагала със собствено жилище. Ищецът неколkokратно канил ответницата да напусне имота, но последната отказвала да стори това и убеждавала майка си да направи опит да атакува неколkokратно прехвърлителната сделка. Предявеният иск за нищожност на сделката бил отхвърлен, а този за нищожност на пълномощното - прекратен. През цялото това време от 2015 г. до завеждане на иска ответницата живеела в имота, собственост на ищеца без правно основание и без неговото съгласие. Поради това ищецът моли съда да го

признае за собственик на целия имот и да осъди ответницата да му предаде владението върху имота. Освен това счита, че за него е налице правен интерес да търси обезщетение за това, че е бил лишен от правото да ползва собствения си имот. Твърди, че ответницата, живеейки в имота му, се обогатява за негова сметка, спестявайки си заплащане на наемна цена. Предвид изложеното моли съда да осъди ответницата да му заплати обезщетение в размер на 7200 лв. за това, че в периода от 07.12.2015 г. до 07.12.2020 г. е ползвала собственият му имот, описан в исковата молба без правно основание, ведно със законната лихва от 07.12.2020 г. (датата на предявяване на иска) до окончателното изплащане на сумата.

От събраните по делото доказателства се установява следното от фактическа страна: Ответницата Т. П. П. е била омъжена за И.Г.П., с когото са сключили граждански брак на 18.04.1955 г. в гр. Нови пазар, видно от представеното по делото удостоверение за сключен граждански брак, изд. въз основа на акт за брак №0045 от същата дата на Община - Нови пазар. Приживе на И.Г.П. е било отстъпено безсрочно и възмездно право на строеж върху държавна земя – място от 480 кв.м., съставляващо парцел VII от кв.152 по плана на гр. Нови пазар, за което същия заплатил сумата от 1440 лева с вносна бележка №088809/23.IV.1957год., видно от приложеното на стр.321 от първоинстанционното дело Удостоверение №1511/24.02.1972г. В горното място през периода 1955 г. – 1958 г. е била изградена жилищна сграда. През 1984 г. на П... е било дадено разрешение №142/04.07.1984 г. за ремонт на покривната конструкция на сградата. В периода от 1972 г. до 1985 г. в имота е изградена и лятна кухня с навес, като в същия този период е изграден и масивен навес. Към настоящия момент, съгласно одобрената кадастрална карта за гр. Нови пазар, тези сгради представляват: сграда с идентификатор 52009.501.407.1, находяща се в гр. Н.п.....4, разположена в поземлен имот с идентификатор 52009.501.407, с предназначение – жилищна сграда, еднофамилна, с площ от 63 кв.м.; сграда с идентификатор 52009.501.407.3, находяща се в гр. Н.п.....4, разположена в поземлен имот с идентификатор 52009.501.407, с предназначение – друг вид сграда за обитаване, с площ от 30 кв.м.; сграда с идентификатор 52009.501.407.2, находяща се в гр. Н.п.....4, разположена в поземлен имот с идентификатор 52009.501.407, с предназначение – друг вид сграда за обитаване, с площ от 12 кв.м., като трите сгради – жилище, лятна кухня и навес били построени в общинско дворно място, цялото с площ от 480 кв.м., находящо се в гр. Нови пазар, за което е отреден УПИ III-618 от квартал 26, при граници: УПИ II-617; УПИ IV-606 и УПИ IV-605. В горепосочения имот И.Г.П. живял със семейството си до смъртта си на 17.11.1985 г. Видно от представеното удостоверение за наследници №187/04.05.2017 г. негови наследници са ответницата Т. П. П. – съпруга; ищцата С. И. А. – дъщеря; Г.И.Г. – дъщеря (майка на ответника И. Ц. С.) и П.И.Р. – дъщеря, починала на 02.02.1999 г. и оставила за наследници К.Г.Р.в – съпруг и Т.Г.Н. – дъщеря. След смъртта на И.Г.П. в имота останали да живеят ответницата Т. П. П. и ищцата, тъй като другите дъщери по това време имали собствени семейства и живеели отделно. Ищцата живяла в процесния имот до 1991 г., когато се омъжила и заживяла със семейството си в имот на друг адрес. Ответницата останала сама в имота, като дъщерите ѝ я посещавали

и ѝ помагали. През 2008 г. ответницата Т. П. П. се снабдила с нотариален акт за собственост на недвижим имот, придобит по давност №57, том XXI, рег. №15303, дело №2825/2008 г. на нотариус П. А., с район на действие РС – Нови пазар. С този нотариален акт на 21.11.2008 г. ответницата е била призната за едноличен собственик на имота по давностно владение. Видно от представения по делото протокол за обстоятелствена проверка от 21.11.2008 г. на нотариус П. А., тогава пред нотариуса са се явили като свидетели двете дъщери на П. – ищцата С. И. А. и сестра ѝ Г.И.Г., както и внучката ѝ Т.Г.Н., като всички те са заявили, че съпрузите П...и са построили сградите в имота, съгласно разрешително за строеж от 1972 г. и са живели в него, като И.Г.П. до смъртта си, а ответницата Т. П. П. и към момента на обстоятелствената проверка. Потвърдили са, че П. повече от тридесет години владее имота явно, непрекъснато и необезпокоявано, без някой да оспорва това владение. Заявили са също, че са съгласни ответницата П. да се снабди с документ за собственост и никоя от тях, вкл. и ищцата С. И. А., няма претенции към имота. През 2015 г. ищцата се преместила да живее в имота при ответницата Т. П. П., доколкото здравословното състояние на майка ѝ се влошило, и ищцата започнала да я обгрижва. По това време в имота живеел и ответникът И. Ц. С., който също помагал в грижите за своята баба. С договор за покупко-продажба, сключен на 21.08.2015 г., обективиран в нотариален акт №... г. на нотариус П. А., ответницата Т. П. П. продала на ответника С. горепосочените имоти. При продажбата ответницата била представлявана от ответника С., който се легитимирал в нотариалното производство като пълномощник с пълномощно с рег. №6816 /за подпис/ и №6817 /за съдържание/ от 10.07.2015 г., заверено от пом. нотариус по заместване на нотариус П. А., даващо права на ответника да се разпорежда с имотите на ищцата от нейно име, вкл. и да договаря със себе си. Ищцата С. И. А. узнала за извършената продажба през 2016 г. и от тогава отношенията ѝ с ответника се влошили. През март месец на същата година ответникът се изнесъл от имота и в него останали ищцата и ответницата. Пак през същата година от страна на ответницата Т. П. П. против И. Ц. С. бил предявен иск по чл.108 от ЗС относно прехвърления имот и съединени с него инцидентни установителни искове по чл.576 във вр. с чл.589, ал.2, във вр. с чл.579, ал.2 от ГПК и по чл.26, ал.2 от ЗЗД. Било образувано гр.д. №261/2016 г. по описа на РС – Нови пазар, по което било постановено решение №15 от 17.01.2016 г., с което предявените искове са били отхвърлени. През 2018 г. ответницата П. подала против ответника С. иск с правно основание по чл.40 от ЗЗД, с искане да се прогласи договорът за покупко[1]продажба за недействителен. Било образувано гр.д. №243/2018 г. по описа на НпРС, като впоследствие същото е прекратено, поради недопустимост на исковата претенция. Конфликтът между ищцата А. и ответника С. се задълбочил и последният започнал да настоява ищцата да напусне имота. През месец март 2018 г. ответникът, заедно със своята майка – свидетелката Г.И.Г. и двама свои приятели – свидетелите Г. Т.Д. и И.П.И., посетили ищцата на работното ѝ място в гр. Нови пазар. Там ответникът ѝ казал да напусне имота, тъй като е негов и той не желае ищцата да пребивава в имота, като в противен случай ще предяви претенциите си в съда. Ищцата заявила, че няма да напусне имота. На 02.10.2020 г. И. Ц. С. отправил нотариална покана към С. И. А. рег. №3730/02.10.2020 г. /за представяне на поканата/ и рег. №3731/02.10.2020 г. /за подписа на

ответника/ на нотариус П. А., с която поканил ищцата в петдневен срок от получаването на поканата да напусне имота, като в противен случай ще инициира съдебно производство. Поканата била връчена на ищцата на 05.10.2020 г. Ищцата не напуснала имота, а продължила да живее в него, като и към настоящия момент същата пребивава там. Тя не допускала ответника С. до имота. От изготвената в първоинстанционното производство съдебно - икономическа експертиза е видно, че средния пазарен наем на процесния имот в размер на 120 лв. за календарен месец. Ответницата А. е представила споразумение от 21.11.2008 г., подписано от Т. П. П. и С. И. А., в което е вписано, че страните се споразумяват във връзка с процедурата по издаване на нотариалния акт за собственост върху процесния имот, придобит по давност от П., че актът ще бъде издаден на името на П., но страните са наясно, че изразеното пред нотариуса съгласие от страна на А. е привидно, тъй като към момента на обстоятелствената проверка А. е владяла повече от десет години $\frac{1}{2}$ идеална част от имота, а другата част е владяна от П., като по този начин и двете биха избегнали бъдещи проблеми по отношение на имота с останалите наследници на общия наследодател И.Г.П.. В споразумението е вписано също, че страните се споразумяват, след издаване на нотариалния акт за собственост по давностно владение, във всеки следващ момент, в който А. поиска от П., последната се задължава да й прехвърли $\frac{1}{2}$ идеална част от имота.

Анализът на така установената фактическа обстановка налага следните правни изводи: По първоначално предявения иск по чл.124, ал.1 ГПК от С. И. А., съдът намира, че ищцата не е успяла при условията на главно и пълно доказване да установи правото си на собственост върху сочените идеални части от процесните имоти. Дори и да се приеме, че валидно е било учредено правото на строеж на наследодателя й, и в следствие след смъртта му тя е наследила полагащата и се като законен наследник $\frac{1}{8}$ ид.ч. от процесните имоти /в тази връзка следва да се отбележи неоснователността на възражението на насрещната страна за изтекла погасителна давност за приемане на наследството по смисъла на чл.50 ЗН преди изменението му със ЗИДЗН ДВ бр.60/24.07.1992г., доколкото и с т.4 от Тълкувателно решение №1/04.11.1998г. на ВКС по т.д.№1/1998г. ОСГК се прие, че не би могло да има правно значение възражението за давност по отменения чл. 50 ЗН, направено след 27.07.1992 г. за наследствата, открити до 27.07.1987 г./, след придобиване на правото на собственост от майката на ищцата въз основа на придобивна давност, позоваването на последната и издаването на констативния нотариален акт през 2008г., ищцата е загубила правото си на собственост върху придобитите по рано идеални части. Последното се установява с категоричност от обстоятелството, че в нотариалното производство, ищцата е била свидетел на майка си, и е заявила пред нотариуса, че повече от тридесет години майки и владее имота, като свой собствен, явно, непрекъснато, необезпокоявано, и тя няма претенции към този имот. Както правилно е отбелязал и първоинстанционния съд, представеното от ищцата споразумение, няма характера на "обратно писмо" годно да установи симулативност по смисъла на закона и правната доктрина. Симулативността в изявленията на страните е относима към случаите на договаряне, където насрещни волеизявления следва да съвпадат или да се установи воля на страните за различно

правоотношение от външно изразеното в документа. Между ищцата и ответницата няма сключена сделка, поради което техните намерения са без значение за осъществената обстоятелствена проверка и за придобиването на собствеността по давност от страна на П.. Последната е придобила имота не чрез договор, а посредством първичен способ за придобиване на собственост, в процедура, в която няма насрещни страни. В тази процедура ищцата не е страна, която дава съгласие, а свидетел, и като такава е имала задължението да изложи пред нотариуса истината относно заявените факти. Ето защо споразумението не би могло да обоснове наличие на прикрита воля между преговарящи контрагенти, съответно наличие на право на собственост. Освен това, и съобразно чл.181, ал.1 ГПК, документа няма достоверна дата по отношение на трети лица /което обстоятелство би било ирелевантно в производство по същинско установяване на симулативност на сделка, пред каквото не сме изправени в процесния случай/. От събраните гласни и писмени доказателства се установява минималния десетгодишен срок на непрекъснато и необезпокоявано владение на П., за което са знаели и останалите наследници по закон, поради което и следва да се приеме, че последната е придобила валидно правото на собственост върху процесните недвижими имоти. Ето защо предявения иск следва да се отхвърли.

За уважаването на ревандикационния иск, предявен от С. срещу А., е необходимо наличието, в кумулативна даденост на следните три предпоставки: на първо място, имотът, предмет на иска, да е собственост на ищеца, на второ - този имот да се владее от ответника, и на трето - да се владее от него без основание. С оглед правилата за разпределяне на доказателствената тежест, в тежест на ищеца е, при условията на главно и пълно доказване, да установи наличието на положителните предпоставки, а на ответника - че владее на правно основание. В настоящия казус безспорен е факта на владението върху процесните имоти от ответницата по този иск - А.. Спор е налице по отношение на останалите две предпоставки. Ищцовата страна излага конкретен юридически факт, въз основа на който се легитимира като собственик на процесния имот - придобиване въз основа на договор за покупко - продажба, сключен с нотариален акт №... г. на нотариус П. А., като праводателката му – ответницата П. се е легитимира като собственик на имота по давностно владение. Както бе посочено по - горе, в производството е установено придобиването на правото на собственост на праводателя на ищеца, съответно следва да се признае и валидно настъпилия вещно - транслативен ефект на договора. Ответницата не сочи, годно, противопоставимо на правото на ищеца основание да владее или държи имота, поради което и този иск следва да бъде уважен.

По отношение на предявения иск по чл.59 ЗЗД. На първо място е необходимо да се отбележи, че елементите на фактическият състав на неоснователното обогатяване по чл.59 от ЗЗД са: 1/ имуществено разместване в патримониума на ищеца и ответника, в резултат на което ответникът се е обогатил за сметка на ищеца; 2/ връзка между обедняването на ищеца и обогатяването на ответника, която произтича от общи факти, породили обедняването и обогатяването; 3/ липса на правно основание за имущественото разместване; 4/ липса на друго основание за защита на правата на обеднелия ищец. Според задължителните за

съдилищата постановки в ППВС № 1/28.05.1979 г. неоснователно обогатяване е налице всякога при неоснователно разместване на имуществени ценности, т.е. не само при увеличаване имуществото на дадено лице, но и при спестени му средства за сметка на имуществото на друго лице. Такава е хипотезата, когато собственикът е лишен от ползване на вещта, а друго лице я ползва без основание. Обстоятелството, че ответникът реално не е използвал тази чужда вещ или не е реализирал приходи от същата е правноирелевантно за успешното провеждане на иска по чл. 59, ал. 1 ЗЗД, когато е установено, че ответникът я ползва без правно основание, а ползването обективно е било възможно. Задължението да обезщети собственика и, произтича от създадената възможност той да спести наема, който би плащал за ползването, а обедняването на собственик се съизмерява със същата сума - пазарният наем за процесното имущество за съответния период. Възприетото разрешение е възпроизведено и доразвито и във формираната по реда на чл. 290 и сл. ГПК практика на ВКС, в която е прието, че с разпоредбата на чл. 59 ЗЗД е създадена възможност при неоснователно разместване на имуществени блага, имущественото равновесие между отделните субекти да бъде възстановено, като всеки, който се е обогатил за сметка на друго, бъде осъден да върне онова, с което се е обогатил, до размера на обедняването. Имуствените блага имат материално естество, оценени са в пари и се изразяват или в увеличаване актива на имуществото на получателя на облагата - чрез придобиване на една вещ или на едно право, или в намаляване на неговите пасиви, или пък в спестяване на обогатения на някои разходи, които той иначе е трябвало да понесе. В настоящия случай е установено, че ответницата е живяла, в процесния имот, първоначално заедно с майка си и ищеца, а по късно само с майка си, за която се е грижела, предвид влошеното и здравословно състояние. За периода от придобиване на правото на собственост до узнаване за горното обстоятелство от ответницата през м.Март 2016г. ответницата изобщо не е имала знанието, че имота е променил собственика си, а е била допусната в него от майка си, за да ѝ помага в ежедневните и нужди. Ищецът не би могъл да претендира обезщетение и за последващ период до категорично заявеното от него несъгласие с пребиваването на ответницата в имота, доколкото, освен първоначално установеното основание за допускането ѝ в имота, ищеца сам е заявил, че първоначално се е съгласил леля му да живее в имота, защото се е грижела за баба му, при снето от него сведение на 02.10.2020г. по ПП№4387/30/14.10.2020г., и след изложение за възникналите по между им конфликти през пролетта на 2016г. и приключването на двете заведени от леля му /от името на баба му/ дела, той вече не бил съгласен леля му да живее в имота му. При така заявеното допускане в имота, което очевидно е било известно и на ответницата, до изрично заявеното желание от страна на собственика, държателя да напусне имота му, не би могло да се претендира наличие на неоснователно обогатяване. Ето защо едва след изрично заявеното желание за напускане на имота, установено в настоящото производство на 26.03.2018г., от този момент ищеца има основание да претендира обезщетение за неоснователното държане на имота. Или иска следва да се уважи за периода от 26.03.2018 г. до 07.12.2020 г., като се съобрази ползването му и от майката на ответника, следва да се присъди 1/2 от дължимия месечен наем - общо за периода 1944 лева, като в останалата му част до предявения размер иска

следва да се отхвърли.

Предвид изложеното, първоинстанционното решение следва да бъде потвърдено в атакуваната част. В необжалваната част решението е влязло в законна сила.

С оглед изхода от спора, на жалбоподателите следва да се присъдят деловодните разноски, направени във връзка с жалбата на насрещната страна - по 300 лева.

Водим от горното, и на основание чл.272 от ГПК, Шуменският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №62/15.03.2022г. по гр.д.№820/2020г., допълнено и с поправена очевидна фактическа грешка с Решение №136/10.05.2022г. по с.д., на Районен съд - гр.Нови Пазар, **В ЧАСТТА**, с която е отхвърлен предявения от С. И. А. с ЕГН ***** против ответниците Т. П. П., с ЕГН ***** и И. Ц. С. с ЕГН ***** иск по чл.124, ал.1 ГПК, за признаване правото й на собственост по наследство от И.Г.П., починал на 17.11.1985 г. на 2/16 /две шестнадесети/ идеални части от следните недвижими имоти: сграда с идентификатор 52009.501.407.1, находяща се в гр. Н.п.....4, разположена в поземлен имот с идентификатор 52009.501.407, с предназначение – жилищна сграда, еднофамилна, с площ от 63 кв.м.; сграда с идентификатор 52009.501.407.3, находяща се в гр. Н.п.....4, разположена в поземлен имот с идентификатор 52009.501.407, с предназначение – друг вид сграда за обитаване, с площ от 30 кв.м.; сграда с идентификатор 52009.501.407.2, находяща се в гр. Н.п.....4, разположена в поземлен имот с идентификатор 52009.501.407, с предназначение – друг вид сграда за обитаване, с площ от 12 кв.м., като трите сгради – жилище, лятна кухня и навес били построени в общинско дворно място, цялото с площ от 480 кв.м., находящо се в гр. Нови пазар, за което е отреден УПИ III-618 от квартал 26, при граници: УПИ II-617; УПИ IV-606 и УПИ IV-605, като неоснователен и недоказан. **В ЧАСТТА**, с която е уважен предявения от И. Ц. С. срещу С. И. А. иск по чл.108 ЗС, като е признато правото на собственост на ищеца върху горните недвижими имоти, и ответницата е осъдена да му предаде владението върху тези имоти. **В ЧАСТТА**, с която е уважен предявения от И. Ц. С. срещу С. И. А. иск по чл.59 ЗЗД, като ответницата е осъдена да заплати на ищеца сумата от 1944 лв., представляваща обезщетение за неоснователно обогатяване, в резултат на ползването на горепосочените сгради през периода от 26.03.2018 г. до 07.12.2020 г., ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба 07.12.2020г. до окончателното и изплащане, и е отхвърлен иска за разликата от 1944 лева до 3600 лева, като неоснователен и недоказан, както и **В ЧАСТТА**, с която са присъдени деловодни разноски на страните.

В необжалваната част решението е влязло в законна сила.

ОСЪЖДА И. Ц. С. с ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на С. И. А. с ЕГН ***** , деловодни разноски за въззивната инстанция в размер на **300** лева.

ОСЪЖДА С. И. А. с ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТИ** на И. Ц. С. с ЕГН ***** ,

деловодни разноси за въззивната инстанция в размер на **300** лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните, при условията на чл.280, ал.1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____